

prism

รวมเรื่องสั้นชวนฝันร้ายน่าพิศวงที่จะทำให้คุณไม่อยากตื่น
เรื่องเร้นลับดำมืดที่คุณหยุดอ่านไม่ได้

ดาร์ก・ロマンス

異形コレクションXLIIX

ผ้าคลุมหน้าวิปุลัส กับเรื่องประหลาดอื่นๆ ①

อีโนอุเอะ มาซาฮิโกะ หัวหน้านักรรณการฉบับญี่ปุ่น

คุซึกิ ริอู, คุโรกิ ฮารุจิ, ซิโนดะ มายุมิ
ชาวามุระ อิจิ, มากิโนะ โอะซามุ, ฮิโนะ เร็น, สุกิ เคิ เซียน
อากิวัฒน์ พวงโรตอง แปล

prism

ผ้าคลุมหน้าวิปลาส กับเรื่องประหลาดอื่นๆ 1

ダーク・ロマンス (異形コレクションXLIX)

อินอุอะ มาซาฮิโกะ, คุซึกิ ริอู, คุโรกิ อารุจิ,
ชินตะ มายุมิ, ซาวามุระ อิจิ, มาทโกโนะ โอซามุ,
ฮันนะ เร็น, สึชิ เค

เจียน

อภิวัฒน์ พวงโรส

แปล

“ถ้าคุณยังมีชีวิตอยู่และได้อ่านเรื่องราวนี้
นั่นหมายความว่าผมหาหนทางหยุดยั้งความตายของผู้ใจเขลาเอาไว้ได้”
-อินอุอะ มาซาฮิโกะ

การอ่านดี้อร่ากซึะพัลลิต

ผ้าคลุมหน้าวิปาสกกับเรื่องประหลาดอื่นๆ 1
ダーク・ロマンス (異形コレクションXLIX)

prism

โนะคุริอิมิชิโทมรินเทร่ คอว์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

DARK ROMANCE

Copyright © Masahiko Inoue and Others 2020

Thai translation rights arranged with KOBUNSHA CO., LTD.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6516-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอามรินทร์ คอว์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนา ศิริวรรณทวี • บรรณาธิการ ชนกร บรรจงบุรุษิรา

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ออกแบบปกและรูปเล่ม นวพรรษ เอื้อพัทธยากร, จิรณีย์ คำจันทร์

พิสูจน์อักษร ลดาอยู่ พัดเย็น, รจนา เทียนแดง • รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวระอ

ฝ่ายการตลาด ชามณ วังทิพย์, ธลิตา ขำเสียงหวาน, บุรีสร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

หากตีความจากชื่อทับศัพท์ “ดาร์กโรمانซ์” จากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่นของหนังสือชุดนี้ด้วยความหมายที่แพร่หลายในปัจจุบัน อาจคิดว่ามีแต่เรื่องราวที่พูดถึงความรักอันหม่นหมองเป็นหลัก แต่ความจริงแล้วชื่อนี้หมายรวมถึงศิลปะแนว “จินตนิยมมืดหม่น” หรือ *Dark Romanticism* ซึ่งเน้นถ่ายทอดความดำมืดในจิตใจที่บิดเบี้ยว วิกล หลือกหลอน ซ่อนราคะ มากกว่าพูดถึงความงามของธรรมชาติเหมือนศิลปะแนว *Romanticism* หากให้ยกตัวอย่างอันเป็นรูปธรรมของ “ดาร์กโรمانซ์” คงหนีไม่พ้น แฟรงก์ สไตน์บ็อกกิง หรือผลงานสยองขวัญลึกลับประสาของนักเขียนระดับตำนานอย่างเอ็ดการ์ อัลลัน โป

เช่นนั้นแล้ว ความพิศวงและแปลกพิกลของเรื่องสั้นทั้งเจ็ดจากปลายปากกาของนักเขียนเจ็ดท่านน่าจะเขย่าจิตใจของผู้อ่านได้ไม่ยาก

- *หมู่บ้านกระเรียนราตรี...* รอบตัวชายหนุ่มซึ่งพักฟื้นอยู่ในหมู่บ้านห่างไกล ทำไมมีแต่คนหน้าเหมือนกันเต็มไปหมด และเรื่องที่เหมือนฝันไปอย่างหญิงสาวที่นั่นต้องการลูกจากเขา! ความจริงนั้นเขาฝันเพื่อนไปแล้ว หรือที่หมู่บ้านแห่งนี้มีความลับบางอย่างซ่อนอยู่กันแน่
- *กล่องดนตรีมรณะ...* เมื่อชายชราแต่งตัวมอซามาสารภาพให้ฟังว่าตัวเองเป็นฆาตกรที่ฆ่าคนด้วยกล่องดนตรี!!! แต่ไม่มีใครเชื่อ

- ผ้าคลุมหน้าวิปาสสา...เมื่อหญิงมายลึกลับเดินทางมาเพื่อให้เหล่าจิตรกรมือใหม่วาดภาพใบหน้าซึ่งอยู่ใต้ผ้าคลุมสีดำ หลังจากนั้นผู้คนในคฤหาสน์โบราณก็หายตัวไป ไม่แน่ว่าเบื้องหลังโศกนาฏกรรมระดับโลกอาจเป็นฝีมือของเธอเช่นกัน
- “หายนะ” ภาพยนตร์สยองขวัญปี ค.ศ. 2010...มีเงาปริศนาโผล่เข้ามาในวิดีโอเพียงไม่กี่วินาที แต่ไม่มีใครรู้เลยว่านั่นคือจุดเริ่มต้นของหายนะทั้งปวง
- คนโง่ตายก่อน...นักเวทหนุ่มผู้โง่เขลาดันพาตัวเองเข้าไปอยู่ในสถานการณ์สุดอันตราย เรื่องสั้นแนวไซไฟที่อาจทำให้คุณหลงรักคนโง่
- ศีกแรกของจักรพรรดิทมิฬ...ร่วมไขข้อสงสัยที่ว่า เป็นไปได้ไหมที่จักรพรรดิองค์หนึ่งจะเก่งกาจถึงขนาดครองดินแดนกว้างใหญ่ไพศาลจนได้รับการขนานนามว่าข่านแห่งคาบสมุทร
- ก่อนปิดท้ายเล่มหนึ่งด้วย แหมดำที่แสนสำคัญของผม...เงื่อนงำซึ่งซ่อนอยู่หลังรูปลักษณ์น่าเอ็นดูของ “ม่าว” ที่อาจทำให้คุณเสียส้นหลังในตอนท้าย

ก่อนจะปิดหน้าถัดไป เราขอให้คุณลิ้มสามัญสำนึกเดิมของคุณไปเสียก่อน เพราะสิ่งที่คุณกำลังจะเผชิญจากหนังสือเล่มนี้คือโลกพิศวงเหนือจินตนาการอันยากจะคาดเดาตอนจบ!!!

คำนำผู้แปล

รวมเรื่องสั้นนี้คือผลงานวรรณกรรมที่ผสมผสานแพะชันกับการบอกเล่าเรื่องราวด้วยฝีปากกาได้อย่างแยบยลภายใต้ชื่มนิพนธ์ “ดาร์กโรมาเนสซ์” เป็นนิพนธ์เรื่องสั้นโดยนิพนธ์นักเขียนมากความสามารถ ที่จะจูงมือท่านออกสำรวจความสยดสยอง ความรัก และความมืดมิดที่สถิตอยู่ในส่วนลึกของจิตใจมนุษย์

เล่มแรกจะเริ่มด้วยเรื่องของชายหนุ่มที่ประสบอุบัติเหตุและได้รับการรักษาตัวจากคนในหมู่บ้านประหลาด ต่อด้วยความโกลาหลอันเกิดจากชายหญิงแปลกหน้าที่มาเยือนยามวิกาลตำนานของจักรพรรดิผู้ครอบครองผืนแผ่นดินใหญ่ในอดีตแมวลึกลับจากเกาะที่ห้ามฆ่าแมว จากนั้นความสนุกก็ยังต่อเนื่องไปยังเล่มสอง โดยเริ่มจากคำสารภาพของเด็กสาวสองคนและดอกไม้ประหลาด สามเรื่องสั้นขนาดสั้นที่บอกเล่าถึงความรักที่ไม่ยอมปล่อยยให้สิ่งใดมาขวางกั้น คำคืนอันน่าอัศจรรย์ของสาวน้อยชายฟอสซิลและตุ๊กตานี้มือ ปิดท้ายด้วยเรื่องราวของชายหนุ่มผู้รักแพะชันที่ต้องเดินทางผ่านหมู่บ้านซึ่งดูเหมือนจะงานฮาลโลวีนทุกวัน

ผมขอเตือนท่านทั้งหลายผู้หาวาดกลัวความมืด ไม่ว่าจะทั้งในนามธรรมหรือรูปธรรม สูดหายใจให้สุดปอดแล้วจึงค่อยเปิดหนังสือ อย่างไรก็ตาม ผมใคร่ขอขอบคุณท่านที่หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา ผมไม่รบกวนเวลาท่านไปมากกว่านี้แล้ว ขอให้ท่านสนุกไปกับการอ่าน

ด้วยรัก

อภิวัฒน์ พวงไธสง

สารบัญ

หมู่บ้านกระเรียนราตรี คุชิกิ ริอู	1
กล่องดนตรีมรณะ คุโรกิ ฮารุจิ	43
ผ้าคลุมหน้าวิปลาต ชินโนตะ มายุมิ	79
“หายนะ” ภาพยนตร์สยองขวัญปี ค.ศ. 2010 ซาวามุระ อิจิ	111
คนโง่ตายก่อน มาकिनะ โอซามุ	157
ศึกแรกของจักรพรรดิหิมิฟุ ฮันนะ เร็น	187
แมวดำที่แสนสำคัญของผม ลู่ซี เค	225

หมู่บ้านกระเรียนราตรี

คุชกี ริอู

• “หมู่บ้านกระเรียนราตรี” คุซึกิ ริอู

นักเขียนอัจฉริยะรุ่นใหม่ที่คุณควรแก่การเริ่มต้นอีกครั้งของ “อภีเวยคอลเล็กชัน”¹

คุซึกิ ริอู ผู้ซึ่งปรากฏตัวในซีรีส์นี้เป็นครั้งแรก ได้เปิดตัวเข้าสู่เส้นทางนักเขียนด้วยการชนะเลิศรางวัลนักอ่าน Nihon Horror Taishou ครั้งที่สิบเก้า จากผลงานเรื่อง *Haunted Campus* ในปี ค.ศ. 2012 ซึ่งเป็นช่วงที่ “อภีเวยคอลเล็กชัน” เพิ่งหยุดตีพิมพ์ไป *Haunted Campus* เป็นนวนิยายชุดยอดเยี่ยมที่มีฉากหลังเป็นห้องวิจัยปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติมหาวิทยาลัยเซตสึเอสึ ปัจจุบันตีพิมพ์มาแล้วสิบเจ็ดเล่ม ผลงานชุดนี้ยังทำหน้าที่นำทาง Kadokawa Horror Bunko ไปสู่โลกแห่ง “นวนิยายที่เน้นการดำเนินเรื่องผ่านตัวละครเป็นหลัก”

ขณะเดียวกัน คุซึกิ ริอู เองก็สร้างสรรค์ผลงานแนวสยองขวัญและระทึกขวัญแบบเล่มเดี่ยวจบออกมามากมายเช่นกัน ผลงานแนวระทึกขวัญที่แสดงให้เห็นถึงด้านลบในจิตใจมนุษย์นั้น

¹ซีรีส์หนังสือรวมเรื่องสั้นที่ออกตีพิมพ์รายเดือน เผยแพร่ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1997 ปัจจุบัน (ธันวาคม ปี ค.ศ. 2023) มีทั้งหมดห้าสิบหกเล่ม เน้นเรื่องราวสยองขวัญ สืบสวน ชวนพิศวง โดยจะเปลี่ยนธีมของแต่ละฉบับไปเรื่อยๆ บรรณาธิการของซีรีส์ชุดนี้ได้กล่าวไว้ว่า ชื่ออภีเวยคอลเล็กชันมาจากคำว่า อภีเวย (異形) หมายถึงรูปร่างที่ผิดเพี้ยนไปจากสรรพสิ่งในโลก รูปลักษณะที่น่าพรั่นพรึง แต่แฝงไว้ด้วยความศักดิ์สิทธิ์ ผ่าคลุมหน้าวิปาสและเรื่องประหลาดอื่นๆ เป็นผลงานฉบับหนึ่งของซีรีส์ “อภีเวยคอลเล็กชัน” ซึ่งมีชื่อในฉบับภาษาญี่ปุ่นว่า *Dark Romance*

ตั้งอยู่บนรากฐานเดียวกับผลงานของรูธ เรนเดลล์² และจอห์น ซอล³ ผู้เป็นนักเขียนที่คู่ซิกิ ริอุ เคารุพรัก

ผลงานเรื่องนี้ซึ่งมีชื่อว่า *หมู่บ้านกระเรียนราตรี* ได้ฉายสปอตไลท์ไปยังบทละครเรื่อง *ยูซุรุ* ที่นับว่าเก่าแก่และทรงคุณค่าอย่างมาก ขณะเดียวกันก็เขียนถึงเรื่องราวอันน่าหลงใหลของความวิปัสสนาที่ชวนพริ้งพริ้วทั้งทางกายและทางใจ

² Ruth Barbara Rendell (ค.ศ. 1930 - 2015) นักเขียนเรื่องระทึกขวัญและปริศนาฆาตกรรมทางจิตวิทยาชาวอังกฤษ

³ John Saul นักเขียนนวนิยายแนวระทึกขวัญและสยองขวัญชาวอเมริกัน

กัศณวิสัย มืดลงในพริบตา

ณ ทางลาดขึ้น มินาซ่ายังโค้งหักคอกเป็นรูปตัวเอส ส่วนเวลาน่าจะเลยเที่ยงคืน รถจักรยานยนต์ที่จุนเปี๊ยะมาเบี่ยงเข้าไปในเลนสวนเสียมาก ซึ่งกว่าเขาจะรู้ตัวก็สายเสียแล้ว

ลูกตาสีขาวสองดวงที่กระชั้นมาใกล้ คือไฟหน้าของรถบรรทุกขนาดใหญ่ที่กำลังใกล้เข้ามา

เขาหักแฮนด์หลบอย่างไม่ทันคิด สิ่งสุดท้ายที่เห็นในคืนนั้นคือสีขาวสกปรก-สีขาวของราวกันถนนที่เสียหายและยังไม่ได้รับการซ่อมแซม ซึ่งน่าจะเกิดจากการพุ่งชนของคนก่อนหน้านี้

ภายในสมองอันสับสน สีขาวสนิมเปลี่ยนเป็นหญิงผู้ห่มร่างด้วยกิโมโนขาวบริสุทธิ์ ชายผ้าปลิวไสวกลายเป็นปีกสยาย

นกระเรียนนั่นเอง นกระเรียนมงกุฎแดงตัวโตงดงาม จุนเปี๊ยะตระหนักได้ว่าร่างกายลอยขึ้นสูงพร้อมกับจักรยานยนต์ และขณะร่วงหล่นสู่ความมืด เขาคิดว่าตัวเองเห็นนกระเรียนกำลังกระพือปีก

“...อ้าว ตื่นแล้วนี่เน้อ”

จนเปกะพริบตาเมื่อได้ยินเสียงยานคางดังมาจากเหนือ
ศีรษะ

สิ่งแรกที่เขาเห็นคือเพดานไม้คันทา

ห้องเป็นแบบญี่ปุ่น วงปีของลายไม้ดูเหมือนกระแสน้ำวน
จนทำให้วังเวียนอยู่ครู่หนึ่ง เขาปิดเปลือกตาอีกหน แล้วลืมตา
อีกรอบ

ยังเป็นเพดานอันเดิม มีคานพาดเอาไว้เป็นลายตาราง
ไฟนีออนใต้ฝาครอบทรงสี่เหลี่ยมโบราณแขวนห้อยลงมา พ่อเฒ่า
วัยราวแปดสิบต้นก้มมองจนแปอยู่ใต้แสงไฟนั้น

ผิวของพ่อเฒ่าต้องแดดเผาจนมีสีทองแดง รอยย่นบน
หน้าผากและแก้มสลักลึกชัดเจน เส้นผมสีขาวอมเหลืองตรง
กลางกระหม่อมขยับไหวตามลม ส่วนใบหน้านั้นไม้คันทาพอๆ กับ
เพดาน

“เมื่อสามคืนก่อนพ่อหนุ่มตกลงมาที่หมู่บ้านพร้อมกับ
รถจักรยานยนต์ จำได้หรือเปล่า ชนราวกันจากเนินด้านบน
แล้วลอยดิ่งลงมา”

พ่อเฒ่าเล่าออกท่าทาง

“น่าเสียดาย รถจักรยานยนต์และเป็นจักก ตกเป็นเสียงๆ
ขับไม่ได้แล้วเน้อ แต่โชคดีที่พ่อหนุ่มแค่แขนหักข้างหนึ่ง ขาหัก
สองข้าง...ว่าแต่พ่อหนุ่มชื่ออะไรละ”

จนเปเอ่ยแนะนำตัวด้วยลึนอ่อนเปลี่ยขณะความคิดยัง
ซุ่นมัว แม้พ่อเฒ่าจะถามกลับหลายหนแต่เขาก็พยายามจนบอก
ออกไปได้

พ่อเผ่าพยับก้นน้ำรับ

“จั้นเหรอ คุณจุนเป้งั้นเหรอ พ่อหนุ่มไม่พกใบขั้วซี่หรือเอกสารประกันสักกะอย่าง ที่ผ่านมามพวกเราก็เลยเรียกพ่อหนุ่มนิรนาม คุณจุนสินะ อ้อๆ ชื่อเท่ย่อมเหมาะกับลูกผู้ชาย”

พ่อเผ่าดูเหมือนพูดอยู่กับคนเดียว เขายกสะโพกขึ้นยืนพร้อมแผ่นหลังงุ้มงอด้วยท่าทางลำบาก

รอก่อน จุนเปพยายามเรียก

ช่วยรอก่อน ที่บอกว่าไม่มีใบขั้วซี่หรือเอกสารประกันแล้วข้าของของฉันล่ะ ในป่าที่ดำที่สหายคืนนั้น มีทั้งกระเป๋าสตางค์ บัตรเครดิต แล้วก็สมาร์ตโฟนนะ อย่าบอกนะว่ากระเป๋ายาหายไป ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่ายังไม่มีใครจับบัตรกับสมาร์ตโฟนระะ และถ้าไม่มีเอกสารประกัน ใครกันที่รักษาคัน ขอร้องละ ช่วยบอกที-

ทว่าเขาเปล่งเสียงออกมาไม่ได้ ถ้อยคำเหือดหายไป
ในลำคอ

มือเท้าก็ขยับไม่ได้เช่นกัน ทั้งร่างหนักอึ้งเหมือนตะกั่ว จุนเปแพ้ให้แก่ความม่วงที่เข้าโจมตีอย่างไร้ความปราณี ก่อนปล่อยมือจากสติสัมปชัญญะอีกครั้ง

จุนเปเข้าร่วมคณะละครในฤดูใบไม้ร่วงแรกของปีที่เขาย้ายมาโตเกียวเพื่อเข้าเรียนโรงเรียนสอนการออกแบบแห่งหนึ่ง

เขาไม่เคยเรียนการแสดงมาก่อน ว่ากันตามตรง เขาไม่เคยสนใจด้วยซ้ำ

แต่เขาตัดสินใจเข้าคณะละครด้วยความหลงใหลในตำแหน่ง

ที่เรียกว่า “นักแสดง” และความมั่นใจในรูปลักษณะของตัวเองอย่างแท้จริง

จนเปเป็นหนุ่มหล่อแต่กำเนิด

ตั้งแต่เด็ก มักมีคนชมเขาว่า “น่ารักจัง” บ้างละ “พ่อหนุ่มหล่อ” บ้างละมาตลอด ช่วงประถมและมัธยมต้นก็ได้รับช็อกโกแลตเต็มลังกระดาหทุกวเลนไหนด

เขาได้เป็นนักร้องนำวงดนตรีตอนมัธยมปลายตลอดสามปี ต่อให้พูดดยกยอกันก็ยังไม่บอกได้ยากว่าเขาร้องเพลงเพราะ ส่วนฝีมือการแสดงยิ่งแยกว่า แต่บ้ตรกลับขายดีเป็นเทน้ำเทท่าทุกที แก์ลิบเก้าเปอร์เซ็นต์ของผู้ชมเป็นผู้หญิง ในชวงเวลานั้นเองที่จนเปได้เข้าใจถึงการมีอยู่และความหมายของคำว่า “กรูปี⁴”

คนในคณะละครเองก็ยังไม่ปรนนิบัติต่อเขาอย่างดี แน่หนว่าเป็นเพราะรูปร่างหน้าตา ดูได้จากกรที่เขาได้เป็นนักร้องนำแม่จะร้องเพลงแย้ แถมยังได้รับเลือกให้เป็นนักแสดงนำหลายต่อหลายครั้งแม้การแสดงของเขาจะไม่ต่างจากขนไม้ก็ตาม

เหตุผลก็เพราะเมื่อเขาแสดงนำจะมีผู้ชมมากมายนั่นเอง เพียงแค่นำภาพของเขามาจัดวางตรงกลางโปสเตอร์ก็ขายตัวได้มากกว่าปีก่อนหน้าถึงสามเท่า

-แต่มีเพียงผลงานเดียวที่เนื้อเรื่องได้รับการชื่นชมมากกว่าตัวฉัน

ใช่แล้ว จนเปเาะเย้ยตัวเองขณะสะลิมสะลือ

ชื่อละครเรื่องนั้นคือ “ยุชโกะ” แน่หนว่าพระเอกคือจนเป

⁴ ผู้ที่คลั่งไคล้คนดัง

ส่วนนางเอกคือสุมิโกะ เธอเป็นพวกมีฝีมือด้านการแสดง แต่
มักได้รับบทตัวประกอบ

สุมิโกะ หญิงสาวผู้มีผิวขาวใส นัยน์ตาโต

ทุกคนต่างยอมรับในความงามของเธอ ทว่าเธอยังขาด
ไว้ซึ่ง “ความงาม” ที่จำเป็นสำหรับนักแสดงสาว แม้เจ้าตัวจะมี
ภาพลักษณ์ดังไม้ช่อนดอก แต่นั่นกลับเหมาะกับบทนางเอกละคร
เรื่องยุสุโกะอย่างแท้จริง

สุมิโกะ ยุสุโกะ จุนเปสสงสัยว่าตอนนี้เขากำลังคิดถึงใคร
กันแน่ สงสัยจะเป็นสุมิโกะ เมียนอกสมรสตลอดเวลาเกือบ
หกปีที่ผ่านมาของฉันท

จุนเปรู้สึกคล้ายเห็นใบหน้าขาวนวลของเธอหลังเปลือกตา
ระหว่างเส้นแบ่งของความฝันและความจริงอยู่หลายครั้ง

ตอนที่คืนสติอีกหน สันธยาก็มาเยือนแล้ว

จุนเปยกศีรษะขึ้นจากหมอนอย่างเชื่องช้าก่อนกวาดตามอง
รอบๆ

ขนาดห้องคงประมาณสิบห้าตารางเมตรได้ ประตู
บานเลื่อนกระดาศที่นำไปสู่เฉลียงทางเดิน เปิดโล่งจนมองเห็น
วิวสวนกว้าง อีกทั้งประตูบานเลื่อนที่เชื่อมไปยังห้องข้างๆ
ที่เปิดอยู่ทำให้รู้สึกกว้างกว่าความเป็นจริงมาก ห้องถัดไปคง
ปูเสื่อญี่ปุ่นเอาไว้ด้วยละมั่ง เขามองไปเห็นภาพแขวนรูปนก
และดอกไม้แขวนอยู่ในซุ้มตกแต่ง

-หรือว่าที่นี่จะเป็นบ้านของพ่อเฒ่า

จุนเปเอนศีรษะกลับลงไปบนหมอนแล้วเหม่อคิด

–“แต่โชคดียี่ที่พ่อหนุ่มแค่แขนหักข้างหนึ่ง ขาหักสองข้าง”
พ่อเผ่าว่าไว้เช่นนั้น

จนเปลืองขยับขา

ขยับไม่ได้ ดูเหมือนมันจะยึดไว้แน่นด้วยฝือกหรืออะไร
บางอย่าง ขาใต้ผ้าห่มไม่ขยับแม้แต่นิดเดียว

ต่อมาเขาออกแรงที่สะโพก พยายามใช้กล้ามเนื้อต้นขา
ยกขาขึ้น-แต่ขณะเดียวกันก็ต้องนึกเสียใจทันที เพราะความเจ็บ
แสนสาหัสแล่นไปยังสมอง เขาร้องโหยหวน

พอเลิกพยายาม ความเจ็บปวดเจียนตายก็ค่อยๆ ลด
ระดับลงเป็น “เจ็บหนัก” แทน นั่นคืออาการปวดตื้อ

จนปกติฟื้นแน่น คราวนี้พยายามขยับแขนอย่างระวัง

แขนขวาที่เขาถนัดใช้การไม่ได้ แต่แขนซ้ายยังขยับไหวอยู่
ดูเหมือนนิ้วมือทั้งห้าก็ยังขยับได้เหมือนกัน เขาโล่งใจเล็กน้อย

-แต่เจ็บเป็นบ้าเลย ให้ตายเถอะ

ความปวดร้าวที่ไม่รู้สึกตอนหลับ ลอบจุ่มขาของเขา
จนเริ่มปวดไปถึงแขนข้างขวาราวกับมันสอดประสานกัน พอ
ตระหนักถึงอาการบาดเจ็บ วงจรสมองก็เหมือนเชื่อมตรงไป
ยังประสาทรับรู้ ความเจ็บแปลบรุนแรงแล่นทั่วร่าง เจ็บจนแทบ
ทนไม่ไหว

จนเปศวรณูครางแล้วบิดตัว แว่วเสียงฝีเท้าวิ่งเหยาะ
เข้ามาใกล้

“ตายแล้ว ยาแก้ปวดหมดฤทธิ์แล้วนั่นหรือ”

เสียงและใบหน้าของหญิงสาวปรากฏขึ้นเป็นเงาหลังประตู
บานเลื่อนกระดาง

จนเปตกใจอยู่แวบหนึ่ง

- สุมิโกะนั่นหรือ

หาไม่ใช่

จริงอยู่ว่าเค้าหน้าคล้ายกัน แต่เสียงต่างกัน ที่สำคัญอายุก็ต่างกันด้วย

หญิงคนนี้สาวกว่าสุมิโกะมาก น่าจะเพิ่งอายุประมาณยี่สิบสอง ยี่สิบสามปีได้ เธอสวมกางเกงยีนรัดรูปที่เผยให้เห็นทรวดทรงต้นขาอวบอิม

หญิงสาวย่อตัวลงนั่งข้างฟูกนอน แล้วยื่นหน้าเข้ามาใกล้จนเปตกนอนหงายอยู่

“ตายจริง เหงื่อแตกพลั๊กเลยเน้อ อื้อๆ คงจะเจ็บใช้มัย แต่ทนอีกหน่อยเน้อ”

ลำเนียงลงท้ายแปลกแปร่งของเธอช่างไม่เข้ากับคามงามตามแบบฉบับสาวชาวเมือง เธอหน้าผามีอมาลูบแก้มจนเป สัมผัสเย็นสบาย

“เธอคือ” จนเปครวญคราง

“เธอคือใคร-สุมิโกะ...”

“ตัวเรานั้นหรือ” เธอเอ่ยชัดเขายังพูดไม่จบ

“เมื่อก็คุณผู้ชายเจอปุ้เราแล้วใช้มัย เราเป็นหลาน หลานคนที่สี่ ชื่อมะสุมิ”

มะสุมิหรือ จนเปตกใจ

คล้ายกระทั่งชื่อ เขาตั้งท่าจะถามว่าเป็นญาติกับสุมิโกะอย่างนั้นหรือ แต่ก็ลืมหึกไป ไม่มีทางบังเอิญได้ถึงขนาดนั้นหรอก คิดมากไปแล้ว นี่คงเป็นภาพลวงตาที่เกิดจากความ

เจ็บปวด ไม่สิ สิ่งสำคัญตอนนี้-

“สะ...สมาร์ตโฟน”

เขาร้องขอด้วยลิ้นอันอ่อนแรง

สมาร์ตโฟนฉัน สมาร์ตโฟนของฉันอยู่ที่ไหน ไม่สิ โทรศัพท์บ้านของที่นี่ก็ได้ อะไรก็ได้ ขอใช้โทรศัพท์หน่อย

ฉันอยากโทร.หาสุมิโกะ-ไม่ใช่สิ โทร.หาผู้หญิงที่อยู่กินด้วยกันตอนนี้ ต้องให้เธอขับรถมารับทันที และต้องให้เธอรับบัตรเครดิตกับสมาร์ตโฟนด้วย ฉันเพิ่งเพิ่มวงเงินเบิกเงินสดล่วงหน้าเป็นห้าหมื่นเยนเมื่อเดือนก่อนนี่เอง ถ้าคนอื่นเอาไปใช้บรรลัยแน่

แต่เขากลับพูดอะไรไม่ออก มีเพียงเสียงครวญคราง ไม่ได้ศัพท์เท่านั้นที่เล็ดลอดออกจากริมฝีปาก

หญิงสาวความหาของในถุงสีขาวข้างหมอนแล้วอมยิ้ม

“อาจารย์คะโนให้ยาแก้ปวดเอาไว้กองเป็นภูเขาเลย ไม่ต้องกังวล”

จนเป๋เหม่อมองไปหน้านั้น

อาจารย์คะโนคือใครกัน หมอหรือ ไม่สิ ที่สำคัญ โทรศัพท์-เวรเอีย เจ็บฉิบ ทำไม่ถึงเจ็บขนาดนี้ แผลสาหัสแค่ไหนเนี่ย เกิดมาไม่เคยเจ็บแบบนี้มาก่อนเลย

“เชิญค่ะ”

หญิงสาวใช้นิ้วมือข้างปากเขาออกแล้วยัดยาแก้ปวดเข้าไป

“ไม่เอา อยากได้โทรศัพท์” เขาอยากบอกเช่นนั้น ทว่าความเจ็บปวดกลับรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จะทนไม่ไหวแล้ว ถ้าเจ็บมากกว่านี้คงทนไม่ได้แน่

จนเปเคี้ยวยาที่เธอนำมาวางบนลิ้นจนละเอียดในพริบตา
เขารู้สึกว่าร่างกายจะดูดซึมมันได้เร็วกว่ากระเดือกกลืนคอเฉยๆ

หญิงสาวนำกาบ่อน้ำ⁵ มาจรดที่ปาก เขาดื่มอย่างตะกละ-
ตะกลาม พอได้ดื่มถึงได้รู้ตัวว่าคอแห้งเป็นผง น้ำเย็นลิตรส
ที่เดียว

จนเปหลับตา ขมวดคิ้วแล้วเม้มปาก เฝ้ารอสิ่งๆ ให้ความ
เจ็บปวดจากไป

ในที่สุดสัมผัสตื้อตึงที่เขาเฝ้ารอก็มาเยือน ความเจ็บนั้น
หายไป จางไปแล้ว แต่กลับวังวนคิดอะไรไม่ออก

“ทอลับ”

จนเปพึมพำ เขารู้ดีว่าพูดไม่รู้เรื่อง

“ทอลับ อ้อ โทรศัพท์ เข้าใจแล้ว เดี่ยวเราไปหาแม่ให้”

หญิงสาวพยักหน้าแล้วยืนขึ้น เผยกันงามที่รัดด้วยกางเกง
ยีนเข้ารูป

“...ลับ...ทอลับ-สุมิโกะ”

เสียงของเขาหลุดลอดออกมาเอง หยุดไม่ได้ กระทั่งไม่รู้
แล้วว่าตัวเองกำลังพูดอะไร หมอกหนาโรยตัวบดบังความคิด

“ถ้ายาหมดฤทธิ์แล้วก็เรียกได้ตลอดเลยนะ”

หญิงสาวกล่าวทิ้งท้ายแล้วจากไป จนเปได้แต่เฝ้ามอง
แผ่นหลังของเธออย่างไรหนทางทำสิ่งใด

⁵ ภาชนะคล้ายกาน้ำขนาดเล็ก มักใช้บ่อน้ำให้แก่คนป่วยที่จำเป็น
ต้องดื่มน้ำขณะอยู่ในท่านอน

จนเปตกอยู่ในอาการสะลึมสะลือ

เป็นยาแก้ปวดที่ได้ผลดีจริง ๆ แต่กลับกันก็ทำให้ตั้งสติไว้แทบไม่อยู่ ทั้งที่น่าจะตื่นแล้ว ทว่าความคิดกลับแล่นเข้าไปครึ่งหนึ่งเสมอ

ใครบางคนกำลังคุยกันอยู่นอกห้อง คงเป็นครอบครัวของพ่อเฒ่า รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงของมะลุมิตด้วย ได้ยินเสียงราวสีถึงห้าคน

-แต่เป็นภาษาถิ่นที่ประหลาดเหลือเกิน

เขาสงสัย จนเคยเรียนภาษาถิ่นหลายครั้งในคณะละครสำเนียงการพูดของพ่อเฒ่ากับมะลุมิตต่างจากสำเนียงเหนือของภูมิภาคโทโสทุที่เรียกกันทั่วไปว่า “สำเนียงชูชู” แต่เป็นคำผสมปนเปกันของหลายพื้นที่อย่างฮกไกโด คันไซ และชิโกกุ

แถวนี้มีสำเนียงเหนือแบบนั้นด้วยหรือ-เขาคิด ในที่สุดก็หนีออก “จริงด้วย”

-จริงด้วย “แถวนี้” ที่ว่านี้มันแถวไหนกัน

คินนั้นเรากำลังจะไปไหน ทำไมถึงได้ซื้อจักรยานยนต์ไปตามถนนบนเขาที่ไม่คุ้นเคย

จนยกน้ด้าตัวเองด้วยความคิดที่ยังแล่นไม่ดีเท่าที่ควร

คิดสิ ๆ ๆ คิดสิวะ-

แม้คิดอย่างเอาเป็นเอาตายแต่ก็นี้ออกเพียงเศษเสี้ยวเขารวบรวมเศษความทรงจำเหล่านั้นมาปะติดปะต่อกันในสมองเหมือนจิ๊กซอร์

ในที่สุดเขาก็ประกอบภาพที่พอจะทำให้คิดได้ว่า อ้อ แบบนี้นี้องขึ้นมาได้ อ้อ แบบนี้นี้อง เขาพิมพ์คนเดียวอีกรอบ ในคิน

ที่เกิดอุบัติเหตุเราซึ่งรถจักรยานยนต์ออกไปอย่างขาดสติ

จนเปเล็กับสุมิโกะเมื่อสามปีก่อน

เขาย้ายไปอาศัยอยู่ที่อพาร์ทเมนต์ของสุมิโกะ ก่อนที่ความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยาจะค่อย ๆ ก่อตัวทีละน้อยเมื่อเก้าปีก่อนนั่นเอง ขณะนั้นจนเปยังอายุเพียงยี่สิบปี และสุมิโกะมีอายุได้ยี่สิบเจ็ดปี

ในช่วงเวลาเดียวกัน จนเปที่เพิ่งเข้าคณะละครได้เพียงสองปีก็ได้รับบทของนักแสดงนำหลายหน กลับกัน เหล่าสมาชิกพากันเยาะเย้ยสุมิโกะกลับหลังว่าเป็น “นางรองหมื่นปี”

“แสดงละครเก่งก็จริง แต่มีดหมั่นบอกไม่ถูก”

“ไม่มีความสง่างาม สภาพนั้นเรียกคนดูไม่ได้หรอก”

เธอเป็นคนที่เหล่าสมาชิกจะคอยซุบซิบนินทาเสมอ

-แต่เธอเป็นหญิงที่ปลุกเร้า *อารมณ์อย่างว่า* ได้ดีเหลือเกิน อย่างน้อยก็สำหรับจนเป เธอเป็นหญิงที่เขาคิดว่า “อยากทำให้เป็นของตัวเอง” ถึงขั้นใช้ประโยชน์จากสถานะของตัวเองที่เริ่มเป็นหน้าเป็นตาให้คณะละคร บุกลงไปอพาร์ทเมนต์ของเธอ

เขาไม่สนใจอายุเจ็ดปีที่ห่างกัน ซ้ำร้ายกลับทำให้จิตใจใคร่ความรุนแรงของเขาพึงพอใจอย่างมากกับการได้อยู่เหนือสตรีที่มีอายุมากกว่า

ทว่าหกปีต่อมา เขาก็ทิ้งสุมิโกะ

เพราะเขาไปคว้าสาวเชียร์เบียร์มาได้นั่นเอง เธอแก่กว่าเขาสองปีและมีรายได้มากกว่าปีละสิบล้านเยน เป็นแฟนคลับตัวยงของจนเป ไปดูละครที่เขาแสดงเป็นประจำและซื้อตั๋วเหมาโรงทุกครั้ง

จนเป่าย้ายไปอยู่แมนชั่นของเธอแล้วออกจากคณะละคร
เมื่อได้ใช้ชีวิตอยู่อย่างหรูหราโดยไม่ต้องทำอะไร เขาจึงคิดว่า
การแสดงละครเป็นเรื่องง่เงาจนทนทำต่อไม่ไหว

แต่แล้ววันหนึ่ง ชีวิตไร้กังวลที่ดำเนินมาได้สามปีก็จบลง
กะทันหัน

“ไสหัวไป!”

หญิงสาวส่งเสียงโวยวายพลางขว้างปาข้าวของที่อยู่ใกล้มือ
ใส่จนเป

“คนที่ฉันชอบคือแกที่เป็นนักแสดงละครเวทีต่างหาก!
ดูกระจุกชะงัด พุงปลิ้นจนน่าขนลุกไปหมดแล้ว กินๆนอนๆ
ดื่มเหล้าทั้งวันมันจะไม่อ้วนได้ยังไงกัน หน้าหล่อๆที่ภาคภูมิใจ
นักหนา อีกสักห้าปีก็เหี่ยวจนไม่เหลือเค้าเดิม แบบนั้นไม่มีใคร
มาชายตามองแกหรอก!”

ใช่แล้ว ดังนั้นคืนที่พวกเราเลยสะพายเป้แล้วบึ่งรถ
จักรยานยนต์ออกมานี่เอง

เขาหัวเสีย แต่รู้สึกโดดเดี่ยวยิ่งกว่า เขาคิดถึงสุมิโกะ
ทว่าเบอร์ที่โทร.หาเป็นครั้งแรกในรอบสามปีได้กลายเป็นเบอร์
ของคนแปลกหน้าไปเสียแล้ว

-สุมิโกะ

ยิ่งรู้ว่าไม่อาจได้พบกันก็ยิ่งทำให้คิดถึงเข้าไปใหญ่

เขาคิดว่าเธอเป็นผู้หญิงที่ดีและทุ่มเท แม้ไม่ได้รับความ
สนใจจากใคร แต่ก็คอยติดตามไปไม่เคยบ่น เป็นผู้หญิงประเภท
ที่หาไม่ได้ง่าย ๆ

เหมือนกับโอะซึอ ผู้หญิงในเรื่อง “ยูซุรุ” ไม่มีผิด โง่

เหลือเกินที่ทิ้งเธอไป สุดท้ายแล้วเราก็มีแค่สุมิโกะ-

จนเปเอนหลังพิงรถจักรยานยนต์อยู่ที่ลานจอดรถของร้านสะดวกซื้อ เขาระดกซูไฮ⁶ แอลกอฮอล์สูงไปหลายกระป๋อง และร้องไห้เล็กน้อย นึกสมเพชเวทนาตัวเองอย่างถึงที่สุด

หลังจากนั้นเขาขี่รถจักรยานยนต์ออกไปอย่างไร้จุดหมาย

รู้ตัวอีกทีก็กำลังขึ้นเหนือไปตามทางหลวงแล้ว

เขาคิดว่า “อยากดูดาวที่ยอดเขา” ในตอนที่เห็นป้ายบอกทาง “จังหวัดฟูกูชิมะ” ทั้งที่ไม่ชำนาญพื้นที่แม้แต่หน่อย ทว่ายังเลือกทางที่เชื่อมไปยังภูเขา

และขณะขี่ได้ขึ้นไปตามถนนที่วาดเส้นโค้งหักศอกเป็นตัวเอส-เขาก็ประสบอุบัติเหตุ

พอลองมาคิดดู สิ่งที่ลอยเข้ามากระแทกหน้าตานั้นคงจะเป็นนก เขาพุ่งชนกับนกสีขาวที่กำลังสยายปีกอย่างจัง ภาพหลอนของนกกระเรียนที่ดูราวกับภาพฉายก่อนตายจะต้องเป็นเพราะเหตุนั้นแน่ การที่เขาคิดถึงสุมิโกะจนถึงวินาทีสุดท้ายก็คงเป็นสาเหตุหนึ่งเหมือนกัน

จนเปเปิดเปลือกตา

เขาตื่นแต่ไม่เต็มร้อย ยาได้ผลชะงัด

ความเจ็บปวดไม่ได้หายไปเสียทีเดียว ทว่าเลือนไป รู้สึกเหมือนมันเลือนไปจากสติสัมปชัญญะชั่วคราว เหมือนมีเมือกบางๆ หนึ่งแผ่นขวางทุกสิ่งทุกอย่างเอาไว้

⁶ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์กลั่นชนิดหนึ่ง มีค่าความแรงหลายระดับ มักผสมน้ำผลไม้หรือน้ำอัดลมให้มีรสชาติหลากหลาย

เที่ยงวันแล้ว ฟาโปร่งที่เดียว ประตูบานเลื่อนกระดาด
ยังคงเปิดเอาไว้ ถัดจากเหล้าต้นไม้เขียวสดในสวน มองเห็น
หน้าต่างของบ้านข้างๆ

ประตูบานเลื่อนของบ้านหลังนั้นเปิดอยู่เช่นกัน ทำให้เห็น
ภายในทั่วทั้งหมด

ครูหนึ่งจนนึกถึงหนังเรื่อง “หน้าต่างชีวิต” ของอัลเฟรด
ฮิตช์ค็อก⁷ ตัวเราบาดเจ็บขยับไม่ได้ แต่ขณะที่ขยับไม่ได้กลับ
แอบมองเรื่องส่วนตัวของคนอื่นจากที่นอน ใช่แล้ว เราเข้าใจชีวิต
เรื่อง “หน้าต่างชีวิต” มาดูกับสุมิโกะนี่นา

ชายคนนั้นทำร้ายกับสุมิโกะอยู่ที่อีกฟากหนึ่งของหน้าต่าง
เขาคดเธอแนบไปกับประตูบานเลื่อนกระดาด บู้บี้ยาเธอ
จากทางด้านหลัง ชายคนนั้นใช้สองมือโอบเอว ทิ่มแทงเกรี้ยว-
กราดด้วยจิ้งหรีดสามสาม

หลังจากเหม่อมองภาพนั้นกว่าสิบวินาที อ่า ไม่ใช่แฮะ
จนเปคิด

นั่นไม่ใช่สุมิโกะ แค่น้ำเหมือนเท่านั้น

ชายคนนั้นส่งเสียงครางพลางขยับเอวด้วยสีหน้าเคลิบเคลิ้ม
ทว่าแววตาของหญิงสาวที่ใบหน้าครึ่งหนึ่งซ่อนอยู่หลังกรอบ
หน้าต่างไม่แสดงความรู้สึกใด ไม่มีแม้แต่เศษเสี้ยวของการมรณ

นั่นไม่ใช่สุมิโกะ จนเปมั่นใจ สุมิโกะไม่แสดงท่าทาง
แบบนั้น ที่สำคัญ-ตาของเธอต่างกัน ถึงจะอธิบายไม่ถูก แต่

⁷ Alfred Hitchcock (ค.ศ. 1899 - 1980) ผู้กำกับภาพยนตร์แนว
ระทึกขวัญ

นั่นไม่ใช่ตาของสุมิโกะ

ชายคนนั้นส่งเสียงครางหนึ่งครั้งก่อนร่างกายจะส่ายล้ม
ดูเหมือนเขาจะหลัง

ร่างของหญิงสาวทรุดลง จุนเปมองไม่เห็นใบหน้าขาวนวล
อีกต่อไป

ชายคนนั้นผลักหญิงสาวออกจากตัวอย่างแรง ราวกับ
ความเคลิบเคลิ้มเมื่อครั้งเป็นเรื่องโกหก เขาออกจากที่นั่นด้วย
ใบหน้าซีดเผือด จุนเปเฝ้ามองทุกอย่างจนจบแล้วปิดเปลือกตา

ครั้งต่อมาที่เขาตื่นสติ มะสุมิก็อยู่ข้างหมอนแล้ว

“คุณผู้ชาย นี่กระเป๋าคูณใช้มั้ย”

มะสุมียกกระเป๋ามาปาด้ำให้เขาดูด้วยท่าทางภูมิใจ

“มันตกลงไปในแม่น้ำเน้อ คุณซาบุโร่บ้านโกโนเก็บมาให้
โชคดีเนื้อที่มันยังไม่โดนบิงกะกัดซะละนะ เอ้านี่ กระเป๋าสตางค์
ถึงธนบัตรกับบัตรจะเปียกน้ำจนเปียกแล้วก็เถอะ แต่ของน่าจะ
ยังอยู่ครบเน้อ”

มะสุมิเปิดกระเป๋าสตางค์ให้เขาดู

จุนเปเพ่งมองครู่หนึ่งก่อนพยักหน้า ดูเหมือนบัตรเครดิต
และบัตรกดเงินสดยังอยู่ครบอย่างที่เธอว่า ใบซัฟฟ์กับเอกสาร
ประกันก็ไม่มีร่องรอยว่าใครดึงออกไป

ต่อมามะสุมียื่นสมาร์ตโฟนออกมาตรงหน้าให้เขาดู มัน
ใช้งานไม่ได้แล้ว คงเพราะจมน้ำทำให้เปิดไม่ติด

จุนเปตั้งท่าจะบอกเบอร์โทรศัพท์ของสาวเชียร์เบียร์ที่เคย
อาศัยอยู่ด้วยกัน แต่ก็กลืนคำนั้นลงคอ จำไม่ได้ ใช่แล้ว

หากันทักเอาไว้ จะโทร.หาตอนไหนก็ได้ จึงไม่จำเป็นต้องจำตั้งแต่แรก ถ้าใช้แอปพลิเคชันสมุดโทรศัพท์ไม่ได้ก็โทร.หาไม่ได้

มะสุมิก็มองจนเป้าปากพะงาบ ๆ อยากรู้ประโยชน์

“...คุณผู้ชายเป็นคนโตเกียวนั่นรึอ”

อิม จุนเป่ตรง แก่ออกเสียงก็เต็มกลืนแล้ว

มะสุมียัดยาเข้าปากเขา หลังจากเห็นว่าจุนเป่เคี้ยวมันแล้วเธอก็นำกาบือน้ำมาจรดปาก

“เธอ โตเกียวนี่สุดยอดไปเลยเน้อ เราไม่เคยเห็นคนแฮนด์ซั่มเหมือนคุณผู้ชายมาก่อนเลย แต่ที่โตเกียวกงมีคนสวยคนหล่อเดินกันให้ควักจนเป็นเรื่องธรรมดาใช้มั๊ย”

แฮนด์ซั่ม จุนเป่คิด เป็นคำที่เก๋เหลือเกิน น่าแปลกที่หญิงสาวอย่างมะสุมิใช้คำนี้ พอคิดเรื่องนั้น สติของเขาก็เริ่มเลือนราง

มะสุมิผูกข้อมือทามกลางทัศนวิสัยที่พำเริ่นของเขา

“--เราอยากออกลูกของคุณผู้ชายดูจังเลย”

คืนนั้นจุนเป่กินอาหารครั้งแรกในรอบเกือบสามวัน

มะสุมิกับพ่อเฒ่ายกมาให้กินถึงข้างหมอน เป็นไขคนในซุบไก่หม้อดินและซุบใส

พ่อเฒ่าพุงจุนเป่ขึ้นจากทางด้านหลังแล้วให้เอนพิงหมอนอิงหนา มะสุมิเป่าไขคนจนเย็นแล้วยื่นช้อนป้อน “เอาจะอ้าม”

น้ำซุบหอมเตะจมูก

ทันทีที่เอาเข้าปาก อาหารที่ไม่ได้กินมานานก็ทำให้ต่อม

น้ำลายเจ็บแปลบ

“กินทีเดียวยังไม่ได้เนื้อ กินเร็ว ๆ ตอนกระเพาะว่างมันไม่ดี
เนื้อ ต้องที่ละนิด ทีละนิดนะ”

มะสุมิบอกด้วยท่าที่เหมือนคุยกับเด็ก

จนแปะตั้งหน้าตั้งตากิน ถึงจะบอกว่าอย่ากินเร็วไปก็เถอะ
แต่มันหยุดไม่ได้แล้ว

อ้อย เซลล์ทั่วร่างกายยินดีต่อสารอาหารที่ไม่ได้รับมา
หลายวัน เนื้อไก่สองสามชิ้นที่ใส่ในซุปรก็อ้อยจนอดไม่ไหว
เมื่อกัดเคี้ยว ความชุ่มฉ่ำที่เปี่ยมด้วยสารอาหารก็กระจายไป
ทั่วปาก

“อ้อยมัย”

พ่อเฒ่าหรีตาถาม

“ไก่หม้อดินนี่นะเป็นของขึ้นชื่อของหมู่บ้าน ถึงที่นี้จะไม่มี
อุตสาหกรรมดี ๆ ไม่มีสถานที่ท่องเที่ยว ผืนดินแห้งแล้ง แถมยัง
ไม่มีอะไรไปอวดชาวบ้านเขา แต่ก็เป็หมู่บ้านที่ไม่อดอยาก จริงอยู่
ว่ามันอ้อย แต่พวกคนนอกน่าจะฉฉฉแล้วกล่าวหาว่า ‘กินเยอะไป
จะวิปลาส’ หุ ๆ...”

อ้อยจริงอย่างที่พูด จนแปะคิดขณะกินจนเต็มสองกระพุ้ง
แก้ม

สมกับที่พ่อเฒ่าโอดวอด แต่เขารู้สึกว่ารสชาติของมันคุ้นลิ้น
เหมือนเคยกินมาก่อนในอดีต

“ว่ากันว่าคนที่ได้กินไก่หม้อดินนี้ จะลืมนั่นไม่ลงแล้ว
กลับมาที่หมู่บ้านนี้อีก คุณผู้ชายเองก็อาจลืมนั่นไม่ลงก็ได้”

พอกินเสร็จ มะสุมิก็บ่นยาให้ จนแปะโล่งใจ หากให้

สารภาพละก็ ความเจ็บปวดเริ่มทวีความรุนแรงตั้งแต่นั้นไปได้
ครั้งหนึ่งแล้ว

พ่อเฒ่าพาเขาลงไปนอนบนฟูกอีกครั้ง

เรื่องเดียวที่น่ารำคาญใจคือเหล่าหญิงชายที่น่าจะเป็น
ชาวบ้านผลัดกันมาแอบมองผ่านประตูบานเลื่อนกระดาด

“พ่อหนุ่มนี่นะเธอคนโตเกี้ยว”

“โอ้โฮ หนุ่มแน่นเหมือนที่ลือกันเลยเน้อ”

“เหมือนดาราในทีวีเลยเน้อ”

ดูเหมือนพวกเขาตั้งใจกระซิบคุยกัน แต่จู่ๆ ได้ยินเต็ม
สองหู เขายิ้มเพื่อน ในหมู่บ้านเล็กๆ แบบนี้ ทุกคนคงเป็น
ญาติพี่น้องกันหมด เพราะหน้าเหมือนกันมาก

“ขอโทษนะคุณผู้ชาย”

มะสุมิบอก

“วันนี้ทำบุญบรพบุรุษ ทุกคนในหมู่บ้านเลยมารวมตัว
ดื่มกัน มีแต่คนบ้านนอกไม่เคยเห็นคนโตเกี้ยว ถึงจะน่ารำคาญ
แต่ก็ทนหน่อยเน้อ”

ไม่เป็นไร จุนเป่ส่ายหน้า ยายออกฤทธิ์อย่างดี เขาง่วงนอน
สติเริ่มหลุดลอย เปลือกตาใกล้ปิดอยู่รอมร่อ

ทว่าวินาทีต่อมาเขาถึงกับหยุดหายใจ

ใบหน้าแปลกประหลาดแอบมองมาจากอีกฟากของประตู
บานเลื่อนกระดาด

ใบหน้าชาวสนธิไร้อารมณ์ไม่ต่างจากหน้ากาก ทันใดนั้นเอง
ปากของมันเปิดออกก่อนจะส่งเสียงกรีดร้องแหลมสูงยืดยาว นั่น
ไม่ใช่เสียงของมนุษย์ แต่เป็นเสียงที่ดูเหมือนสิ่งไร้สติปัญญา

จนเปกิริตร้องสั้นๆ โดยไม่รู้ตัว มะสุมิทำหน้าที่ส่งสลับ
หันหลังกลับไปมองตามสายตาของจนเป

“อ้อ”

เธอพยักหน้าราวกับบอกว่าไม่เห็นใช่เรื่องแปลก

“แค่คนแสดเอง ถ้าไม่คุ้นตาคงน่าตกใจ แต่ไม่ต้องเป็นห่วง
เนื้อ มันก็แค่คน ถึงหน้าจะเหมือนหน้ากากคนก็เถอะ แต่มัน
มีชื่อนะ ภูเขาแบบนี้มีนกเยอะเยอะ ถ้าคุณผู้ชายเอาแต่ตกใจไปซะ
ทุกตัวคงไม่จบไม่สิ้นกันพอดี”

คืนนั้นมะสุมิแอบย่องมาหาเขาถึงห้องนอน

พอจนเปล้มผัสได้ว่ามีคนเข้ามาใกล้ก็ลืมตา จากนั้นผ้าห่ม
ก็ถูกกระชากออก

ทั้งที่เป็นตอนกลางคืน แต่ป่านนี้หน้าต่างกันผ่นกับประตูลูก
บานเลื่อนกระดาดายังเปิดค้างอยู่ ดวงจันทร์ฉายแสงรำไร ไปไม้
และกิ่งก้านในสวนกว้างไกลตามสายลมอ่อน เหล่าดอกไม้พากัน
ส่งเสียงแสดสาก อวลไอรাত্রียียบเย็นและนิ่งจนกำลังแผ่คลุม
ทั่วบริเวณ

นกกระเรียนหนึ่งตัวยืนอยู่ท่ามกลางบรรยากาศของ
ค่ำคืนนี้

มันหุบปีกและชักคอเข้า เห็นเรือนร่างสีขาวผุดออกมา
จากความมืดมิดชัดเจน นกกระเรียนงอขาของมันเป็นแล้วโน้มตัว
ลงมาบนตัวจนเป

จนเปส่งเสียงครางต่ำ ล้มผัสได้ถึงความอบอุ่นน้อยๆ
ที่ห่มคลุมกาย ความหนืดเหนียวเกาะแน่น สิ่งนั้นเข้าหอยอกเขา

ด้วยสัมผัสชั้นและข้าสลับเร็ว

ไม่ใช่คน เป็นล้นต่างหาก-สัมผัสชัดเจนว่าเป็นห่วงทำนอง
การใช้ล้นของหญิงสาว

จนเป่คืนสติอย่างรวดเร็ว

มะสุมินั่นเอง

ภาพที่ปรากฏเมื่อครูไม่ใช่คนกระเรียนสีขาวพับปีก ในที่สุด
เขาก็รู้ตัว แต่เป็นหญิงสาวกำลังปลดเปลื้องเสื้อผ้า ผิวฉนวนราวกับ
ปีกขาวบริสุทธิ์เข้าเกี่ยวพันท่อนล่างของเขา

ล้นของมะสุมิเกี่ยวกระหวัดอย่างหิวกระหาย ชำนิชำนาญ
ไม่สมอายุ ชั่วพริบตาห้วงอารมณ์ของเขาก็พลุ่งพล่าน คลื่น
แห่งความหฤหรรษ์เริ่มถาโถม นิ้วและล้นของเธอไต่ต้อนเขา
หนักขึ้น

ทว่าก่อนถึงจุดหมายเพียงเสี้ยววินาที ปากของเธอก็ผละ
ออกไป

อ๊ะ-จนเป่คิดแล้วยกศีรษะขึ้นโดยไม่รู้ตัว

เขาสบตากับมะสุมิในความมืดสลัว

หยันตากลมโตชุ่มชื้นเป็นประกายกำลังมองเขา ไม่ลิ
กำลังจับจ้องต่างหาก

มะสุมิขึ้นคร่อมจนเป่เหมือนต้องการทำหาย ร่างกาย
กระชับที่เห็นในตอนกลางวัน ขณะนี้ได้เผยไขมันอวบอูมบาง ๆ
ย้วยวนอยู่ใต้สะดือ เยื่อและเมือกเปียกซึ่งอบอวลกว่าโพรงปาก
เล็กน้อยโอบรัดเขาไปจนถึงโคน

จนเป่เผลอตวัดผ่อนลมหายใจ

ล้นนั้นร้อน บีบรัด สัมผัสคล้ายกับจะหลอมละลาย

เขาตระหนักได้อีกครั้งว่าหญิงคนนี้ช่างเหมือนสุมิโกะ ไม่ใช่เพียงแค่หน้า สีสารักก็คล้ายคลึง สตรีผู้กำลังเผยอิริยาบถ ยั่วเย้าในห้องนอน ต่างจากภาพลักษณ์และท่าทางในตอนกลางวัน ราวกับเป็นคนละคน

มะสุมิผู้มีชีวิตชีวาและตรงไปตรงมาเมื่อดวงอาทิตย์สาตส่อง ตรงข้ามกับสุมิโกะที่มักหลบตาและเก็บปากเก็บคำ

แต่ยามกลางคืนกลับเผยสีหน้าที่เหมือนกัน ลิ่นที่เกี่ยวข้องพัน ไม่ลดละ แวดตาที่เขม่นมองมาอย่างไม่ขาดกั้ว และท่วงท่า ขึ้นคร่อมเขาที่เธอเป็นฝ่ายรุกไล่เข้ามาเอง – ทุกอย่างเหมือนกัน ไปหมด

จนเปส่งเสียงครางออกมา เขาไม่อาจข่มต่อไปได้อีก

ความหฤหรรษ์ที่หญิงสาวซึ่งอยู่ร่วมกันสามปีให้ไม่ได้กำลัง กลืนกินเขา

คลื่นชัตชายฝั่ง ลาหาด และชัตสาตซ้ำเข้ามา

เขากำลังถูกปั่นหัว แสงวูบวาบแล่นผ่านหลังเปลือกตา หลายต่อหลายครั้ง จนเปเรียกชื่อหญิงสาวอย่างลืมหืม แต่ ไม่อาจระบุได้ว่าเขาเรียกชื่อสุมิโกะหรือมะสุมิกันแน่

หญิงสาวขยับเคลื่อนไหวรุนแรงบนหน้าท้องของเขา เธอ ส่งเสียงร้องแหลมสูง

นกกระเรียน จนเปคิด

เรือนร่างขาวปลอดผอมเพรียว เสียงร้องแหลมสูงประหนึ่ง จะทิ่มแทงอก นกกระเรียนกำลังข่มขืนเรา – เขาคิด

ละครเรื่อง “ยุสุโกะ” ที่เขาแสดงกับสุมิโกะคือบทละครที่นำผลงานชิ้นเอกของคิโนชิตะ จุนจิ^๖ เรื่อง “ยุสุรุ” มาประพันธ์ใหม่ให้ทันสมัย

“ยุสุรุ” คือบทละครที่ดัดแปลงมาจากนิทานพื้นบ้านเรื่อง “สึรุเนียวโบ” หรือ “นกกระเรียนแทนคุณ” ตัวละครหลักคือ “โยะเฮียว” สามีนี้อะจะโงะเฮลาแต่อ่อนโยน และ “โอะซึอ” นกกระเรียนที่เขาช่วยเอาไว้ได้แล้วแปลงกายมาเป็นภรรยา ถึงพวกเขาจะยากจน แต่ก็มีชีวิตที่สุจริต ต่อมาทั้งสองถูกเหล่าชายจิตใจชั่วช้าหมายตาความงามของผืนผ้าที่โอะซึอถักขึ้น จึงยั่วยุให้โยะเฮียวบังคับโอะซึอ “ทอดผ้าให้มากกว่าเดิม”

ในบทละครเรื่อง “ยุสุโกะ” จุนเปเล่นเป็นโยะเฮียวซึ่งเป็นตัวละครเอก และสุมิโกะก็เล่นเป็นยุสุโกะ ซึ่งเป็นนางเอกเหมือนโอะซึอ

และตัวละครเอกเรื่อง “ยุสุโกะ” เองก็นำมิดตามัวไปกับเงินทอง บังคับให้ภรรยาทำงานหนักเหมือนโยะเฮียว เป็นฉากเด็ดซึ่งเรียกได้ว่ายอดเยี่ยมที่สุดในเรื่อง “ยุสุรุ” ก็ว่าได้

เมื่อสามีนี้อะซึอกำลังนำมิดตามัวไปกับเงินพูดว่า

“ขอให้เยอะๆ จะได้ร่ำรวยเงินทอง”

เธอไม่อาจเข้าใจความหมายของมันในทันที

“ข้าไม่เข้าใจสิ่งที่เจ้าพูด ข้าเพียงแต่เห็นปากเจ้าขยับ ข้าเพียงแต่ได้ยินเสียง”

^๖ Kinoshita Junji (ค.ศ. 1914 - 2006) นักเขียนบทละครแนวหน้าของละครสมัยใหม่ในยุคหลังสงครามของญี่ปุ่น นอกจากนี้ยังเป็นนักแปลและนักวิชาการด้านบทละครของเชกสเปียร์อีกด้วย

เธอร่ำร้องบอกเช่นนั้น ก่อนจะสิ้นหวังเพราะตระหนักได้
รางๆ ว่าสามีใช้ถ้อยคำหยาบช้าที่แปดเปื้อนไปด้วยความโลภ

ทว่านางเอกเรื่อง “ยุชโกะ” ที่สุมิโกะรับบทนั้นมีท่าทีต่าง
ไปจากต้นฉบับ

ยุชโกะซึ่งเป็นนางเอกของเรื่องนี้ดูเหมือนนกกและมีความ
เป็นสัตว์มากกว่า

“โอะซึโอในเรื่อง ‘ยุชรุ’ ฉลาดเกินกว่าจะเป็นแค่นก เพราะ
เธอมีสติปัญญามากพอที่จะรู้ว่าความโลภในเงินทองเป็นเรื่อง
โง่โง่ใคร่โง่”

ชายผู้ประพันธ์บท “ยุชโกะ” ขึ้นใหม่เล่าออกกรสจนน้ำลาย
แตกพอง

“ในผลงานนั้นนะ โอะซึโอฉลาดหลักแหลม แต่มนุษย์นะ
โง่เขลาเบาปัญญาที่สุด โอะซึโอผู้แสนชาญฉลาดกลับบิดเบือน
ตัวตนเพื่อความรัก ถึงจะเป็นเรื่องราวโศกนาฏกรรม แต่ฉัน
อยากบอกเล่าเรื่องราวของโอะซึโอที่ชื่อตรงต่อสัตยาตญาณดิบ
มากกว่านี้”

แล้ว “ยุชโกะ” ก็ได้ถือกำเนิดขึ้นมาอีกครั้ง

ยุชโกะซึ่งเป็นนางเอกของเรื่อง ไม่มีกระทั่งแนวคิดที่ว่า
“เงินคือสิ่งสกปรก” เธอไม่สนใจว่าสามีจะมัวเมาเงินทอง เพียง
พยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้ได้เห็นใบหน้ามีความสุขของสามี
สิ่งที่ยุชโกะถือครองมีแค่ความรักบริสุทธิ์และสัตยาตญาณดิบ
ในการสืบพันธุ์เท่านั้น

“ฉันมีมติตรงไหนกัน”

ในฉากหนึ่ง ตัวละครหลักซึ่งรับบทโดยจุนเปถามยุชโกะ

ยุชุกะเอียงคอเหมือนนก

“ฉันไม่เข้าใจความดีเลวหรอก แต่ฉันอยากได้ลูกของคุณ”

เธอตอบ

“เด็กมันดีขนาดนั้นเลยเหรอ”

“ต้องดีแน่อยู่แล้ว มันทำให้ฉันเพิ่มจำนวนขึ้นนี่นา ฉันคนใหม่ที่ต่างจากคนเดิมเล็กน้อยเกิดมา แม้ตัวฉันจะตายไปแล้ว ก็ยังหลงเหลือตัวตนเอาไว้ ฉันอยากทำแบบนั้นกับคุณ อยากหลงเหลือคุณกับฉันไว้ตลอดกาล”

จากตรงนั้นไป บทละครนี้ได้แรงบันดาลใจจาก “สวอน-เลก” มาผสมด้วยนิคหน่อย นั่นคือการที่ตัวละครเอกมีใจให้หญิงอื่นแล้วหักหลังยุชุกะ

เจ้าชายในเรื่อง “สวอน-เลก” ลุ่มหลงหงส์ดำโอโดล์และทำให้หงส์ขาวโอเด็ตต้องเศร้าใจ เช่นเดียวกัน ตัวละครเอกเรื่อง “ยุชุกะ” ทั้งนางเอกไปเพื่อรักจอมปลอม เหมือนตัวจูนเปเอง ที่ไปเลือกหญิงสาวคนอื่น

นางเอกยุชุกะคลอดลูกด้วยตัวคนเดียว โดยไม่รู้สาเหตุใดตัวเองจึงถูกทิ้งและเสียชีวิตจากการคลอดที่ยากลำบาก ตัวละครเอกที่สูญเสียทุกอย่างกลับไปยังบ้านเกิดและได้รู้ว่าหญิงที่เขารักได้ตายจากไปแล้ว

นั่นคือเรื่องคร่าว ๆ ของบทละคร “ยุชุกะ”

มะสุมิส่งเสียงคราง พลางโยกเอวและพ่นถ้อยคำหยาบโลนออกมา จูนเปแอนด์สะโพกของเขารับมะสุมิ ขณะพาใจคิดถึงคำคืน สดท้ายกับสุมิโกะ

เมื่อเขากล่าวลา สุมิโกะไม่มีที่ท่าจะอาละวาดแต่อย่างใด
ไม่ลี พยายามไม่อาละวาดต่างหาก เธอเผยยิ้มเข้มแข็ง
ออกมาเล็กน้อยให้เขาเห็นด้วยซ้ำ ทว่าเมื่อกลับสิ้นหิ้ม เธอพยายาม
ซงซา แต่ท่าฝ่ากาน้ำไหล่น้อยอยู่หลายรอบ พอนำพวยกามาจรดที่
ถ้วยชา มันก็สั่นระริกส่งเสียงบาดหู

อาหารมื้อสุดท้าย สุมิโกะวิงวอน “ขอร้องละ”

เธอใช้เวลาทำอาหารค่านานกว่าปกติเท่าตัว มีดบาดนิ้วมือ
ไปหลายครั้ง เธอนำอาหารแต่ละจานมาเสิร์ฟด้วยมือที่เต็มไปด้วย
พลาสติกอร์ปิดแผล

จนเป่าได้ตัวเขารู้สึกพึงพอใจ จำได้ว่าตัวเองมัวเมา
ไปกับความรู้สึกเหนือกว่าอีกฝ่ายซึ่งเขาสัมผัสได้ถึงความรัก
และยึดติดจากมืออันสั่นเทาและนิ้วที่เต็มไปด้วยพลาสติกอร์ปิดของ
สุมิโกะ

-ทำไมตอนนั้นเราถึงได้โหดร้ายขนาดนั้นกันนะ

ตอนนี้เขาไม่รู้แล้ว นึกไม่ออกแล้วว่า ทำไมการทำให้
สุมิโกะเจ็บปวดจึงได้ทำให้เขามีความสุขขนาดนั้น

เธอเป็นผู้หญิงที่หุ่มเหเพื่อเขา เป็นคนเงียบๆ ไม่เอา
แต่ใจ จะอยู่ด้วยกันก็ชั่วโมงก็ไม่เคยรู้สึกอึดอัดแม้แต่ครั้งเดียว
ร่างกายก็เข้ากันได้ดี ทั้งที่เป็นแบบนี้ ทำไม่กัน

มะสุมิแอนร่างบนตัวของเขา

ส่งเสียงครางดังยิ่งกว่าครั้งใด ร่างกายเปลือยเปล่าสีขาว
พ่อนคลายไร้เรียวแรง

จนเป็อบรับน้ำหนักของเธอไว้ขณะคิดถึงสุมิโกะ

เมื่อลืมนัดตื่นในเช้าวันต่อมา มะสุมิก็หายไปแล้ว

ละอองฝนโปรยปราย ฝนตกบางเบาตั้งเพลงกล่อมเด็ก
จนเปะปะลืมนัดด้วยฤทธิ์ของยาแก้ปวดนานกว่าหนึ่งชั่วโมง
ขณะสับสนฟังเสียงนั้น

“คุณผู้ชาย”

ไม่นานก็มีเสียงเรียกจากอีกฟากหนึ่งของประตูบานเลื่อน
กระดก

มะสุมินั่นเอง ขณะที่กำลังคิดเช่นนั้นเขาก็รู้ตัวว่าไม่ใช่
แม้ดูคล้ายกัน แต่ทรงผมต่างกัน มะสุมิไ้ผมยาวถึงกลางหลัง
แต่หญิงคนนี้ไ้ผมประบ่า อีกอย่าง เธอสาวกว่าเล็กน้อย

“เราเป็นน้องสาวของมะสุมิจะ ชื่อมะยุมิ”

มะยุมิว่าพลางย่อตัวลงข้างเขา

แฝดหรือ จนเปะถามด้วยลิ้นอ่อนแรง

“หุๆ มีคนถามบ่อยเหมือนกันจ๊ะ” เธอว่า

เธอนำพวยของกาป้อนน้ำมาจรดปากเขาเหมือนที่มะสุมิทำ
พอป้อนยาให้กิน มะยุมิก็ออกจากห้องไป เขาก็ไม่ทันได้ถามว่า-
แล้วพี่สาวเธอละ

วันนี้ต้องยืมโทรศัพท์ให้ได้ จนเปะบอกตัวเอง

เขาจำเบอร์ของพ่อแม่ได้โดยไม่ต้องดูสมุดโทรศัพท์ แม้
รู้สึกเสียดายเรื่องมะสุมิ แต่ก็ไม่ควรอยู่รบกวนตลอดไป อีกอย่าง
เขาอยากเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลเร็วๆ

ทว่าวันนี้ไม่มีใครมาหาเขาเลย

แรกเริ่มเขารู้สึกหิว ต่อมาก็กระหายน้ำเหลือทน ไม่นาน “ความเจ็บปวด” ที่อยู่เหนือความหิวกระหายก็เข้าสู่ใจม ยากแสบปวดหมดฤทธิ์เสียแล้ว

มันคือความเจ็บปวดแสนสาหัสที่เขาไม่เคยสัมผัสมาก่อน จนแปลควญตรง บิดร่างกายที่แทบจะขยับไม่ได้ เหงื่อไหลออกมา ทำให้ผ้าปูฟูกเปียกชื้น

“ใครก็ได้” เขากรีดร้อง

“ใครก็ได้...ขอร้องละ ใครก็ได้ เจ็บ เจ็บเหลือเกิน... เหวอเอ๊ย เจ็บเหลือเกิน สุมิโกะ...”

ไม่มีใครมาหาเขาเลย

อย่างน้อยก็ช่วยเจ็บจนหมดสติไปเลยสิ จนแปลควญ อากาศพวกนี้มักเกิดบ่อยๆ ในหนึ่งไมล์หรือไ้ เราเองก็เคยแสดงในละครเหมือนกัน เป็นเรื่องโกหกทั้งนั้นหรือ เหวอเอ๊ย เจ็บ เจ็บเหลือเกิน เจ็บบรรลัยเลย

ฉันจะออกจากบ้านนอกนี้ไปให้รู้แล้วรู้รอด ก่อนอื่นต้องโทรศัพท์ ขอยืมโทรศัพท์โทร.หาพ่อแม่ให้บึ้งรถมารับ จ่ายค่าอาหารกับค่าเสียเวลาให้บ้านนี้ เออ จริงด้วย ต้องจ่ายค่ารักษาพยาบาลด้วย พ่อคงบ่นอุบอิบทีหลัง แต่ใครจะสน แม่ต้องช่วยพูดกับพ่อแม่ ดังนั้นเราจะต้องใช้โทรศัพท์ฯๆๆๆๆ-

ไม่รู้ว่าหลังจากนั้นเขาควญตรงอยู่นานกี่ชั่วโมง

ตอนที่พ่อแม่เผลอหันมา จนแปลควญร้องให้สะอึกสะอื้น ดวงหน้าเปียกชุ่มไปด้วยน้ำหูน้ำตาเหมือนเด็ก ๆ

“คุณผู้ชายตื่นแล้วหรือ ตายแล้ว ร้องให้ทำไม เป็น

7 เรื่องสั้นจากปลายปากกาของนักเขียนมากความสามารถทั้ง 7 แห่งเกาะญี่ปุ่น
ที่จะเขย่าขวัญและจิตใจของคุณให้ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

- **หมู่บ้านกระเรียนราตรี** รอบตัวชายหนุ่มซึ่งพักพื่นอยู่ในหมู่บ้านห่างไกล
ทำไมมีแต่คนหน้าเหมือนกันเดิมไปหมด และเรื่องที่เหมือนฝันไปอย่าง
หญิงสาวที่นั่นต้องการลูกจากเขา! ความจริงนั้นเขาฝันเพื่อนไปแล้วหรือเปล่า!
- **กล่องดนตรีมรณะ** เมื่อชายชราแต่งตัวมอซมาสารภาพให้ฟังว่า
ตัวเองเป็นชาตกรที่ฆ่าคนด้วยกล่องดนตรี!!! แต่ไม่มีใครเชื่อ
- **ฟ้าคลุมหน้าวิปาส** เมื่อหญิงม่ายลึกลับเดินทางมาเพื่อให้เหล่าจิตรกรมือใหม่
วาดภาพใบหน้าซึ่งอยู่ใต้ฟ้าคลุมสีดำ หลังจากนั้นผู้คนในคุุหาสนนิโบราณก็หายตัวไป
ไม่แน่ว่าเบื้องหลังโศกนาฏกรรมระดับโลกอาจเป็นฝีมือของเธอเช่นกัน
- **“หายนะ” ภาพยนตร์สยองขวัญปี ค.ศ. 2010** มีเจาบริศนาโพล์เข้ามาในวิดีโอ
เพียงไม่กี่วินาที แต่ไม่มีใครรู้เลยว่านั่นคือจุดเริ่มต้นของหายนะทั้งปวง
- และอีกสามเรื่องราวของ **คนโง่ตายก่อน**, **ศึกแรกของจักรพรรดิทมิฬ**
และ **แนวดำที่แสนสำคัญของผม**

ก่อนจะเปิดเข้าไปในหนังสือเล่มนี้

เราขอให้คุณลืมนามขานี้ก่อน

เพราะสิ่งที่คุณกำลังจะเผชิญจากหนังสือเล่มนี้คือ

โลกพิศวงเหนือจินตนาการอันยากจะคาดเดาตอนจบ

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-6419-4

9 786161 864194

Trigger warning ⚠

- การทำร้ายตัวเอง
- การล่วงละเมิดเด็ก

Cover Design: Kraize

Illustration: บ.จ.น

ราคาชุดละ 390 บาท